

ویژگی خاصی که بزرگمهر حسین پور را از ارکان تصویری می‌داند، چیست؟

بزرگمهر سبک کاری خاص خودش را دارد و نوع نگاهش به موضوعات هم متفاوت است بزرگمهر طنز و کمدی را به زندگی روزمره آدم‌ها می‌برد و چون مقاطع مختلف مهمی در مطبوعات داشتیم که بزرگمهر هم حضور داشته است طبیعتاً از چهره‌های مهم این حیطه هم هست به لحاظ تکنیکی کامل مسلط است و سابقه کار در جاهایی داشته که دیده می‌شده.

نشریه بیشتر به عنوان اهرم در ساز و کار سیاسی استفاده می‌کنند و مخاطب محل چندانی از اعراب ندارد.

یعنی کاریکاتور در مطبوعات مرده است.

اصلاً شغلی به نام کاریکاتور نیست و کارتون‌نست وجود ندارد قبلاً می‌شد درباره آن حرف زد یعنی آن قدر کم است که می‌توان آن را ندید و در مطبوعات به شکل جدی هم نداریم. درست است که بسته شدن فله‌ای مطبوعات نشریات به سمتی رفتند که موضوعات کلی شد و ستون طنز و کاریکاتور حذف شد چون باید برای آن هزینه می‌دادند با آمدن شبکه‌های اجتماعی کلاً ساختار تغییر کرد الان کسی مطبل برای دیده شدن کارش نمی‌ماند.

بزرگمهر حسین پور یک کار جدیدی را در کارتون و کاریکاتور باز کرده و حیطه‌ای را به سمت نقاشی برده که قبلاً عادت نداشتیم. اگر در هنر یک طرفش کاریکاتور و کمدی باشد و طرف دیگر ترازوی عمدتاً بخش آرتیستیک را به بخش ترازوی بود یا حد فاصل بین کمدی و ترازوی، هیچ وقت خود کمدی معمولاً جزو هنر دسته‌بندی نمی‌شد مقاومت همیشه در مقابلش است. چون کمدی در رابطه سرگرمی می‌آید که سرگرمی در هنر دسته‌بندی نمی‌شود. بزرگمهر با مجموعه آثارش کار بزرگی که کرده تعریف را عوض کرده مثلاً لازم ندیده فرم‌ها به سمت کمدی برود آن کمدی تلخ باشد اتفاقاً به فضایی آورده که کمدی‌اش خنده دار است که فرم‌ها خنده دار و اغراق‌آمیز است و آن را به حیطه نقاشی نزدیک کرده و به گالری آورده تا به فروش برساند تا کلکسیون‌دارها هم کاریکاتور را به‌عنوان اثر هنری بپذیرند و بعدها قیمتش ضاعف شود این قدم خیلی بزرگی است که او برداشته است.

کند. در آثارش، ضرب قلم‌هایی دیده می‌شود که به نقاشان نسل دوم اکسپرسیونیسم آمریکا، مانند کلمنت گرینبرگ و حتی ریچارد دینکون نزدیک است. این تأثیرات، نه به‌مثابه تقلید، بلکه به عنوان امتداد یک بیان هنری جهانی در زمینه‌ای بومی و ایرانی دیده می‌شوند. در واقع، حسین پور با ترکیب سنت طنز ایرانی، تجربه ژورنالیسم تصویری و آشنایی با جریان‌های مدرن هنر غرب، سبک شخصی‌اش را تثبیت کرده است. از دیگر ویژگی‌های نمایشگاه اخیر، استفاده هوشمندانه از تیر و عنوان آثار است. برخی آثار با عنوان‌هایی نظیر «بوچی‌ها»، «دود»، «شب نصفه» یا «اتاق پُر» ارائه شده‌اند که به خوبی فضای روانی و اجتماعی اثر را برجسته می‌سازند. این عنوان‌ها، گرچه گاه طنزآمیز و عامیانه‌اند، اما به شیوه‌ای زیرپوستی، جهان اطراف ما چنین است.

خودش متحرک است. بزرگمهر وقتی سراغ فرم‌ها می‌آید فرم‌ها دفرمه است که از فضای کمیک می‌آید اما حیطه دفرمه ما از یک فانتزی کمدی شروع می‌شود. اینجا فرم‌ها به تجرید می‌رسد فرم‌ها آن قدر عوض می‌شود که در چهره‌ای شما یک میله با دو چشم تصویر شده، مشاهده می‌کنید حیطه اغراقش گسترده است یک جایی میله به واقعیت پیدا می‌کند و در جایی دیگر به تجرید می‌رسد. بخش جالبش این است که توانسته واقعیت کمدی را در کنار تجرید بگذارد که اینها در کنار هم مشکلی ندارد. بزرگمهر به لحاظ رنگ عمدتاً سراغ رنگ‌هایی رفته که زنده هستند و دارای درجه درخشندگی زیاد. او این کار را با چند ترغند کنترل کرده است. در بعضی آثار با رنگ‌های معادلش و خانواده رنگی کنار هم که در سطوح مختلف آن را با کم و زیاد کنترل می‌کند در جاهایی با خط تیره و روشن مهار شده. در مجموع شما رد پای طراحی که هم فرم و رنگ را می‌شناسد، می‌بینید.

از لحاظ محتوایی در کارتون و کاریکاتور کاری که انجام می‌دهیم فضای موضوعی را از لحاظ نرمال خارج می‌کنیم اگر مثلاً شما عادت به تکرار یک چیزی دارید آن تکرار اگر بی اندازه صورت گیرد از حالت نرمال درمی‌آید.

بعضی وقت‌ها موضوع درست می‌کنیم مثلاً بزرگمهر در این نمایشگاه به سراغ موضوع به آن شکل رفته است که موضوع کارتون داشته باشد با اینکه در این کار بسیار مسلط است، در فضایی که آدم‌ها قرار گرفتند از دید طرازانه خودش دیده است با اینکه نزدیک کارتون می‌شود ولی درگیر قواعد سوژه پردازی در کارتون نمی‌شود مثلاً در موقعیت‌هایی که آدم‌ها نشسته‌اند را به شکل کمیک دیده از طرف دیگر زاویه دید است سوای نگاهی که در کادر داشته و از قواعد نرمال خارجش کرده در زاویه دید هم در چند تابلو اغراق شده است.

بی حوصلگی و خنده‌های تلخ آدم‌های معاصر به وضوح در نقاشی‌ها دیده می‌شود.

فضا و محتوا در کمدی این‌زورد مهم است، بی‌زمانی و مکانی در آن است که در هر کافه‌ای دیده می‌شود آدم‌ها با انگیزه‌های مختلف به کافه می‌روند عمدتاً برای گذران اوقاتی است که قبل از کافه کسل‌کننده است کاری که بزرگمهر در این نمایشگاه کرده حوصله سر بردن کافه را هم اضافه کرده الزاماً آدم‌ها با حضور در آن فضا حال‌شان خوب نشده در ادامه زندگی کسالت بار بخشی‌اش را به اینجا می‌آورد.

یشتوانه ژورنالیستی‌شان چقدر به نقاشی‌های‌شان کمک کرده است؟ کار مطبوعاتی باعث فعال شدن انسان‌ها می‌شود اما در نقاشی

بزرگمهر حسین پور در این نمایشگاه کارتون را به سه شاخه تقسیم کرده است قبلاً اگر می‌گفتیم کار مطبوعاتی و نمایشگاهی الان این تعریف درست از نمایشگاه را دارد و دسته‌بندی قبلی را می‌توان کنار گذاشت. اگر صحبت از کارتون نمایشگاهی شود چیزی است که در این نمایشگاه می‌بینیم کارتون‌هایی که جایش در کاری است و می‌توان آن را خرید و فروش کرد

نداشتیم و کارتون کسی کارتون نمی‌خرد چون آن را برای دکور و زیبا کردن فضا مناسب نمی‌دیدند و عادت کرده بودند که کارتون و کاریکاتور متعلق به زمان و مکان مشخصی است و تاریخ مصرف داشت بر خلاف آن نقاشی تاریخ مصرف ندارد. بزرگمهر در این نمایشگاه به سراغ حوزه‌ای رفته که انسجام موضوعی دارد کافه و از لحاظ تکنیکی هم همینطور. در دو بخش فرم و محتوا می‌توان درباره نقاشی‌های این نمایشگاه صحبت کرد، درباره فرم بزرگمهر در این نمایشگاه با کادر هم بازی کرده و ایستا نیست و فعال است حس می‌کنید متناسب با فرم‌هایی که در کادر است کادر متفاوت بوده و تکان می‌خورد. پس کادر دارای معنی است و فعالیت‌هایی به فرم‌های داخل کادر می‌دهد که این را برای اولین بار در کارهای بزرگمهر در این نمایشگاه می‌بینیم به جایی اینکه در یک چهارچوب تعریف شده مشخص کار کند، چهارچوب را نسبت به فرم خودش انتخاب کرده، قافا با به شکلی سفارش شده که متناسب با فرم هاست در نمایشگاه فرم صاف نمی‌بینید چون کادرها

کاریکاتور نیست‌ها و کارتون‌نست‌ها به دو حوزه کارهای مطبوعاتی و نمایشگاهی تقسیم می‌شد. کسانی که در زمینه کار مطبوعاتی فعال بودند از لفظ نمایشگاهی برای تحقیر شکل دیگری از کارتون و کاریکاتور استفاده می‌کردند به این معنی که جایگاه کارتون و کاریکاتور در مطبوعات است حالا که سر از نمایشگاه در آورده است جایگاه نازل‌تری دارد. ولی واقعیتش این است که همیشه هنر‌جاهای مختلف برای خودش پیدا می‌کند. کارتون و کاریکاتور با اینکه از مطبوعات شروع کردند ولی در ادامه جاهای دیگری برای خودش پیدا کردند.

بزرگمهر حسین پور در این نمایشگاه این اغراق‌ها بیشتر شد و به سمتی آمد که کاملاً از فضای دهه ۷۰ جدا شد که کاراکترهای خودش را داشت. حسین پور چهره را به عالی‌ترین شکل کار می‌کند و در فانتزی‌ترین شکل فرم هم موفق است.

این اتفاق خوبی است که در این نمایشگاه صورت گرفته است؟

به نظر من بزرگمهر درپچه جدیدی را در این حوزه باز کرده است و کارهایش با استقبال خریداران مواجه شده است. قبل از این کارتون را برای خرید

رفتن به نمایشگاه نقاشی یک کاریکاتور نیست فعال در مطبوعات و دیدن قاب‌هایی نامنظم که خیلی مرسوم یک نمایشگاه هنری نیست از هنرمندی که اهل طنز و اغراق و کاریکاتور بوده عجیب و غریب نیست، بزرگمهر حسین پور که تا چند سال پیش کاریکاتور‌هایش را در مطبوعات می‌دیدیم حالا نقاشی‌هایش را با همان چاشنی فانتزی در نمایشگاهی با عنوان «کافه‌های سرگردانی» در گالری سهراب به نمایش گذاشته است. کافه‌های سرگردانی مجموعه‌ای است که در محصول پنج سال اسکیس زدن در کافه‌های بزرگمهر حسین پور است که در ادامه مجموعه کج تابی خلق شده‌اند. بزرگمهر در مجموعه «کج تابی» معتقد است با هر شکستن، یک شکل از بین می‌رود اما شکلی نو متولد می‌شود. ما در زمانی زندگی می‌کنیم که قواعد از بین می‌روند و قواعد جدید جای آنها را می‌گیرند ...

به عبارت دیگر، چهارچوب‌ها از میان می‌روند و چهارچوب‌هایی انعطاف‌پذیرتر جایگزین آنها می‌شوند! این مجموعه روایتی و گزارشی از این ناپختگی و کج‌فرمی روزگار امروز است. با همراهی جمال رحمتی کاریکاتور نیست در گالری سهراب نقاشی‌های بزرگمهر حسین پور را دیدیم و درباره او و نقاشی‌هایش گفت‌وگو کردیم که در ادامه می‌خوانید.

مؤثر از خطوط مینیاور بود که در ادامه این اغراق‌ها بیشتر شد و به سمتی آمد که کاملاً از فضای دهه ۷۰ جدا شد که کاراکترهای خودش را داشت. حسین پور چهره را به عالی‌ترین شکل کار می‌کند و در فانتزی‌ترین شکل فرم هم موفق است.

نظرتان درباره نمایشگاه نقاشی بزرگمهر حسین پور چیست؟ کارتون و کاریکاتور قبلاً بین

کنشگری که از کیوسک به گالری کوچید

بزرگمهر حسین پور در این نمایشگاه به سه شاخه تقسیم کرده است قبلاً اگر می‌گفتیم کار مطبوعاتی و نمایشگاهی الان این تعریف درست از کارتون و کاریکاتور می‌کردند به این معنی که جایگاه کارتون و کاریکاتور در مطبوعات است حالا که سر از نمایشگاه در آورده است جایگاه نازل‌تری دارد. ولی واقعیتش این است که همیشه هنر‌جاهای مختلف برای خودش پیدا می‌کند. کارتون و کاریکاتور با اینکه از مطبوعات شروع کردند ولی در ادامه جاهای دیگری برای خودش پیدا کردند.

بزرگمهر حسین پور در این نمایشگاه این اغراق‌ها بیشتر شد و به سمتی آمد که کاملاً از فضای دهه ۷۰ جدا شد که کاراکترهای خودش را داشت. حسین پور چهره را به عالی‌ترین شکل کار می‌کند و در فانتزی‌ترین شکل فرم هم موفق است.

هنرمندی که از حاشیه نشریه‌ها تا مرکز گالری‌ها را درنور دیده است

حسین پور و مثلث تپنده طنز، نقاشی و رسانه

ژورنالیستی را در قالب تصویر به شیوه‌ای نوین و تأثیرگذار بازتعریف کرد. آثارش در قالب کاریکاتور، تصویرسازی و کمیک‌استریپ نه فقط بیانی انتقادی، بلکه روایتی انسان‌محور و گاه شاعرانه از زندگی روزمره ایرانی ارائه می‌دادند. حسین پور در کنار فعالیت‌های مستمر مطبوعاتی، به تدریج مسیر خود را به سوی نقاشی و عرصه هنرهای تجسمی گشود. نمایشگاه‌های متعددی که در طول دو دهه اخیر برگزار کرده، نشان می‌دهند که این مسیر صرفاً تغییری تکنیکی نبوده، بلکه سیر تحولی در بیان و مخاطب‌یابی او است. او به مرور، تجربه‌های رسانه‌ای و مطبوعاتی‌اش را در فضای گالری بازآفرینی کرد؛ فضایی که گاه از نشریه فاصله می‌گیرد اما از جهان اجتماعی و انسان معاصر نه. در نمایشگاه اخیرش، آنچه بیش از هر چیز به چشم می‌آید، حضور فیگورهای انسانی در موقعیت‌هایی متراکم و گاه متشنج است. بدن‌ها کشیده شده‌اند، اغراق یافته‌اند، فضاها تنگ و پرتنش‌اند. ضرب قلم‌های سریع، رنگ‌های جیغ، سایه‌روشن‌های تند و استفاده از رنگ‌های صنعتی، همگی فضایی می‌سازند که مخاطب را به یاد اتاق‌های تاریک، بارهای

حسین نوروزی
طراح گرافیک

نمایشگاه تازه بزرگمهر حسین پور در گالری سهراب تهران، رخدادی است که نه فقط از دید علاقه‌مندان به نقاشی، بلکه برای همه آنان که تحولات طنز تصویری، کاریکاتور و تصویرسازی مطبوعاتی را در ایران دنبال کرده‌اند، اتفاقی درخور توجه محسوب می‌شود. صف طولیل بازدیدکنندگان، ازدحام در خیابان سمیه و نگاه‌های دقیق به آثار، همگی نشان از آن دارند که حسین پور، همچنان پس از سال‌ها حضور در عرصه‌های متنوع هنر تصویری، مخاطب خود را دارد؛ مخاطبی که گویی با هر اثر او، بخشی از تاریخ شخصی و اجتماعی خود را مرور می‌کند. بزرگمهر حسین پور، متولد ۱۳۵۵، از شناخته‌شده‌ترین چهره‌های طنز تصویری معاصر ایران است. فعالیت او از دهه ۷۰ شمسی با انتشار آثاری در نشریات چون گل‌آقا، همشهری، ایران، شرق و شهروند آغاز شد و با حضور در مطبوعات دوره اصلاحات، به سرعت درخشید. او از جمله هنرمندانی بود که طنز